

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad,**
se sídlem v Českých Budějovicích, Jeronýmova 1750/21,
zastoupeného JUDr. Janem Brodcem, LL. M., Ph. D., advokátem
se sídlem v Praze 2, Rubešova 162/8,

proti
žalovanému: **Ministerstvu financí České republiky,**
se sídlem v Praze 1, Letenská 15,

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **Malá Hluboká a. s.,** IČ 27728803,
se sídlem v Brně, Bašty 416/8,
zastoupené JUDr. Zdeňkem Navrátillem, advokátem
se sídlem v Brně, Bašty 416/8,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 6. 12. 2019, č. j. MF – 28831/2017/1203-19

takto:

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení..

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“), jímž bylo rozhodnuto autoritativně o sporu z veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi žalobcem coby poskytovatelem dotace a městem Plzeň v pozici příjemce dotace (dále jen „Smlouva“). Ministerstvo rozhodlo o návrhu společnosti Malá Hluboká a. s. (dále jen „Malá Hluboká“) na zaplacení částky 728 788 Kč tak, že žalobce je povinen do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí zaplatit společnosti Malá Hluboká částku 728 788 Kč s příslušenstvím počítaným ode dne 24. 10. 2014 do zaplacení ve třicetidenní lhůtě od nabytí právní moci rozhodnutí, a dále nahradit náklady řízení společnosti Malá Hluboká v částce 36 440 Kč.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě nejprve vyličil dosavadní skutkový stav. V dalším bodě žaloby pak formuloval důvody, pro které žádá soud o zrušení napadeného rozhodnutí (žalobní body). Žalobce předně považuje rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávné aplikace související právní úpravy a ustanovení Smlouvy a dále z důvodu nesprávného hodnocení důkazů s tím souvisejících. Ministerstvo financí se rovněž nijak nevypořádalo s argumenty uvedenými na obranu postupu žalobce při udělení popsané finanční korekce ve výši 5% již proplacených výdajů jako odvodu za porušení rozpočtové kázně vztahující se k první až šesté etapě projektu, kdy žalobce dovedl, že se jedná o neoprávněně poskytnuté peněžní prostředky.
3. Pokud jde o námitku nesprávné aplikace související právní úpravy, žalobce namítl, že jedním z argumentů společnosti Malá Hluboká, kterým ospravedlňuje stanovení předmětného technického kvalifikačního předpokladu v podobě zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy v hodnotě minimálně 30 000 000 Kč bez DPH v rámci veřejné zakázky na realizaci projektu, je výklad ustanovení § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Toto ustanovení konkrétně stanoví, že vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby atd. vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena. Z uvedeného ustanovení učinila společnost Malá Hluboká - a následně i žalovaný - závěr, že byt nemá rekonstruovaná budova zájezdního hostince status kulturní památky, její blízkost k památkově chráněnému areálu Český Rudolec z ní činí nemovitost, na níž se právě toto ustanovení vztahuje. Žalobce nicméně tento závěr považuje za nesprávný a má za to, že objekt zájezdního hostince se nenachází v prostorech ani na území vymezených ustanovením § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči, a není ani zapsán na seznamu kulturních památek národního památkového ústavu. Proto žalobce považuje tento argument za lichý. S ohledem na popsanou situaci bylo na společnosti Malá Hluboká, aby uvedla tvrzení a důkazy, proč je nutné legitimizovat použití předmětného technického kvalifikačního předpokladu, což nikdy neučinila. Uvedenou argumentací se nijak nezabýval žalovaný ani v rozhodnutí, což podle názoru žalobce představuje jeho podstatnou vadu. Žalobce i nadále nevidí důvod pro vymezení tak úzce specifikovaného technického kvalifikačního předpokladu, jenž mohl odradit některé oslovené dodavatele a další potenciální uchazeče o veřejnou zakázku, neboť stanovený technický kvalifikační předpoklad nijak nesouvisel s předmětem plnění a působil tak diskriminačně vůči potenciálním uchazečům o veřejnou zakázku.

pokračování

4. K námitce nesprávného hodnocení předložených důkazů žalobce namítl, že žalovaný správní orgán svůj závěr o tom, že použití uvedeného technického kvalifikačního předpokladu bylo legitimní s ohledem na stáří budovy (300 let), opřelo o prohlášení oslovených dodavatelů, které předložila společnost Malá Hluboká jako přílohy námitek proti kontrolním protokolům. Z těchto prohlášení vyplývá, že daní dodavatelé svou nabídku do veřejné zakázky nepodali z důvodu nedostatečné kapacity a případně z důvodu, že projekt byl financován z Regionálního operačního programu Jihozápad. Podle názoru žalobce nemohou předložená prohlášení dodavatelů vést k závěrům prezentovaným žalovaným v napadeném rozhodnutí. Zadavatel odeslal výzvu k podání nabídek devíti možným dodavatelům, nicméně prohlášení o důvodu neúčasti v zadávacím řízení prezentovalo pouze sedm z nich, tedy jeden oslovený, nepočítaje vítězného uchazeče, který jako jediný předložil nabídku, neposkytl vyjádření, které by sdělovalo důvod neúčasti v zadávacím řízení na veřejnou zakázku. Tento dodavatel mohl být předem odsouzen k neúčasti z důvodu chybějící reference prokazující stanovený technický kvalifikační předpoklad, byť by jinak byl schopný předmět zakázky bez problému dodat. Stejně mohli být odrazeni další uchazeči, kteří byli nepřímo osloveni publikací výzvy na webových stránkách zadavatele. Z tohoto důvodu žalobce považuje předložené listinné důkazy za nesprávně vyhodnocené.
5. Podle názoru žalobce je žalobou napadené rozhodnutí založené na nesprávné aplikaci právních norem, nevypovídá se o všech tvrzeních žalobce, což zakládá jeho podstatnou vadu a je založeno na nesprávném zhodnocení některých důkazů. Z tohoto důvodu žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6. 12. 2019 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

6. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě rovněž podrobně vylíčil průběh předchozího správního řízení a zopakoval svůj názor, že požadavek na prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy nebyl diskriminační, neboť nebyl zjevně excesivní a nepřiměřený ve vztahu k velikosti, složitosti nebo technické náročnosti zakázky, ani nevybočoval z oprávněných potřeb zakázky. Z tohoto důvodu ministerstvo považovalo požadavek zadavatele za legitimní, neboť předmětem zakázky byla 300 let stará budova, která byla a měla by zůstat součástí areálu zámku, který je subkulturní památkou. Svůj právní názor ministerstvo podložilo provedeným dokazováním, konkrétně vyjádřeními oslovených dodavatelů, kteří o zakázku neprojevíli zájem. Z nich vyplývá, že důvodem nepodání nabídek byla velká vytíženost a nedostatek kapacit dodavatelů v době realizace projektu a obava, že projekt je financován z rozpočtu žalobce, který měl v rozhodné době potíže s financováním. Důvodem nepřihlášení či nepodání nabídek nebyl požadavek na prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy.
7. K námitkám uplatněných žalobcem v podané žalobě žalovaný zopakoval, že podle jeho názoru je na vlastníkově kulturní památky, aby sám posoudil, zda jím zamýšlený zásah v okolí kulturní památky je nutno posoudit v kontextu kulturní památky a zda k němu také tak přistupovat. Pokud se v daném případě jednalo o rekonstrukci 300 let staré budovy, která přímo navazuje na areál zámku Český Rudolec a v minulosti se zámkem tvořila jeden velký a funkční celek, je více než žádoucí - a také v souladu s účelem zákona o památkové péči, aby se i na tento záměr zákon o památkové péči vztahoval. Požadavek na prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy nenaplnňoval podle ustálené judikatury správních soudů charakteristiku skryté diskriminace. V této souvislosti Shodu s prvopisem potvrzuje ...

pokračování

žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1Afs 20/2008 - 152, dostupný, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, i na www.nssoud.cz. Podle tohoto rozsudku za skrytou formu nepřipustné diskriminace je třeba považovat i postup, kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením technických kvalifikačních předpokladů zjevně nepřiměřených ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku nemohou splnit někteří z potenciálních uchazečů.

8. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle názoru žalovaného zřejmé, že předmětná vyjádření oslovených dodavatelů byla ze strany ministerstva brána jako podpůrné důkazy, a i v případě, kdy by v důkazních prostředcích vyjádření jednoho z uchazečů chybělo, došlo by ministerstvo ke stejnému právnímu závěru. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pak zcela zřejmě vyplývá, jak k předmětným vyjádřením správní orgán přistupoval a jak je posoudil.
9. K námitce nesprávného správního postupu žalovaný poukázal na to, že v dané žalobní námitce žalobce nesplnil svou povinnost tvrzení, tedy pravdivě a úplně vylíčit všechny potřebné skutečnosti týkající se projednávané věci. Žalobce, kromě stroze popsané žalobní námítky, neuvedl, kdy a jakým způsobem mělo ministerstvo opomenout vypořádat se s žalobcovými námitkami. Žalovanému tak nezbývá, než se k tomuto žalobnímu bodu vyjádřit pouze v obecné rovině. K tomu žalovaný poukázal na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8Afs 267/2017 - 38, podle něhož nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky řádně zabýval a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereagoval na všechny myslitelné aspekty vznesených námitek. Správní orgány i soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí.
10. Závěrem svého vyjádření žalované ministerstvo navrholo, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

11. Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního orgánu repliku, v níž setrval na svých žalobních argumentech a zdůraznil, že k tomu, aby mohlo být porušení povinnosti zadavatele kvalifikováno tak, že jeho postup nemohl mít ani potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky, musel by být jakýkoliv možný vliv postupu zadavatele na výběr dodavatele zcela vyloučen, což v daném případě zjevně nebyl. Zákon nevyžaduje prokázání podstatného vlivu na výběr nejvhodnější nabídky, postačí i jen takové jednání zadavatele, které mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Pouhé poukazy na příslušnost budovy k širšímu areálu zámku či na stáří budovy nemohou dostačovat, jelikož uvedená tvrzení sama o sobě nijak nezaručují, že předmětem veřejné zakázky byly práce, které by dodavatel bez požadované skutečnosti nebyl schopen realizovat, když nebylo například prokázáno, že by část prací spočívala v restaurátorských činnostech a podobně. Nevypořádání stěžejní problematiky v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného podle názoru žalobce představuje jeho podstatnou vadu.

Osoba zúčastněná na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje ...

pokračování

12. Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o probíhající řízení osoby zúčastněné na řízení, jimiž jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a dále osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu a výslovně oznámí, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.
13. Na výzvu soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 11A13/2020 - 17, uplatnila právo osoby zúčastněné na řízení společnost Malá Hluboká a. s. dne 24. 2. 2020, která však nevyužila svého práva vyjádřit se k předmětu řízení.

Průběh řízení před správními orgány

14. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
15. Ministerstvo financí obdrželo dne 3. 10. 2017 návrh na zahájení sporného řízení podaný společností Malá Hluboká jako zadavatelem či příjemcem dotace proti žalobci, kterým se příjemce dotace domáhal zaplacení krácené části dotace ve výši 728 788 Kč, představující korekci provedenou z důvodu pochybení při zadávání veřejné zakázky týkající se projektu CZ.1.14/31.00/11.02287 s názvem „*Rekonstrukce zájezdního hostince na cyklopenzion se společenským sálem a minipivovarem v Českém Rudolci*“.
16. Ze spisu vyplývá, že mezi žalobcem a příjemcem dotace společností Malá Hluboká byla dne 9. 8. 2011 uzavřena Smlouva o poskytnutí dotace z rozpočtových prostředků z Regionálního operačního projektu NUTS 2 Jihozápad na daný projekt. Přislíbená dotace měla být při splnění všech podmínek smlouvy o dotaci a jejich příloh poskytnuta ve výši 50% z celkových způsobilých výdajů, maximálně do výše 16 255 649 Kč.
17. Podstatou sporu bylo krácení dotace o částku 728 788 Kč. Jak vyplývá ze spisu, důvodem krácení dotace bylo zjištění z administrativní kontroly ze dne 18. 9. 2015, podle něhož příjemce dotace pochybil při zadávání veřejné zakázky tím, že v zadávací dokumentaci v části 6.4 – *Technické kvalifikační předpoklady* požadoval k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů mimo jiné předložení seznamu stavebních prací provedených uchazečem podle § 56 odst. 3a zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném v příslušném období. Přitom stanovil minimální úroveň a způsob prokázání naplnění tohoto požadavku slovy „*Dodavatel je povinen prokázat minimální úroveň předmětného kvalifikačního předpokladu doložením provedením nejméně jedné nejvýznamnější stavební práce, z toho jednu stavbu s obdobným předmětem plnění, tedy rekonstrukce památkové chráněné budovy v rozsahu nejméně 30.000.000,-Kč bez DPH*“ (dále též „požadavek na prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy“).
18. Uvedený požadavek byl podle auditu ministerstva i podle veřejnoprávní kontroly žalobce diskriminační, neboť nesouvisel s předmětem zadávacího řízení, čímž příjemce dotace porušil zásadu zákazu diskriminace podle článku 3 bodu 1 a článku 4 bodu 4.5 Příručky pro žadatele Regionálního operačního projektu NUTS 2 Jihozápad ve verzi platné ke dni 19. 2. 2010 a v Příručce pro příjemce Regionálního operačního projektu (ROP).
19. Dne 6. 12. 2019 vydalo ministerstvo rozhodnutí, ve kterém rozhodlo, že žalobce je povinen zaplatit příjemci dotace část krácené dotace ve výši 728 788 Kč a uložilo povinnost žalobci nahradit příjemci dotace částku 36 440 Kč jako náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje ...

Ministerstvo dospělo k závěru, že se neztotožnilo s názorem žalobce, co se týká jím vytykaného pochybení příjemce dotace při posuzování kvalifikace. Z vyjádření Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Českých Budějovicích, ze dne 29. 4. 2019, vyplynulo, že příjemce dotace je vlastníkem zámku a části bývalého zámeckého areálu v Českém Rudolci, který je v havarijním stavu. Záměr vrátit zámku, zámeckému areálu a přilehlým budovám bývalou podobu jednoho velkého funkčního celku, je z hlediska památkové péče vítaný a žádoucí.

20. Ministerstvo dospělo k závěru, že požadavek na prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy diskriminační nebyl, neboť nebyl zjevně excesivní a nepřiměřený ve vztahu k velikosti, složitosti nebo technické náročnosti zakázky, ani nevybočoval z oprávněných potřeb zakázky. Z tohoto důvodu ministerstvo považovalo požadavek za legitimní, což podložilo provedeným dokazováním písemnými listinami, konkrétně vyjádřeními oslovených dodavatelů, kteří o zakázku neprojevovali zájem. Z těchto listin pak vyplývá, že důvodem nepodání nabídek byla velká vytiženost a nedostatek kapacit dodavatelů v době realizace projektu a obava z toho, že projekt je financován z rozpočtu žalobce, který měl v rozhodné době určité potíže s financováním. Důvodem nepodání nabídek tak nebyl předmětný a sporný požadavek na prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy.

Řízení před soudem

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu dne 27. 10. 2020 odvolal s ohledem na nepříznivou epidemiologickou situaci v České republice svoji žádost o nařízení ústního jednání a žalovaný správní orgán vyjádřil svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:
22. Jak již bylo výše uvedeno, podstatou sporu a předmětem žalobní argumentace žalobce bylo rozhodnutí o krácení dotace o částku 728 788 Kč. Jak vyplývá z podání účastníků řízení i ze soustředěného spisového materiálu, důvodem krácení dotace bylo zjištění z administrativní kontroly ze dne 18. 9. 2015, podle něhož příjemce dotace pochybil při zadávání veřejné zakázky tím, že v zadávací dokumentaci v části 6.4 – *Technické kvalifikační předpoklady* požadoval k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů mimo jiné předložení seznamu stavebních prací provedených uchazečem podle § 56 odst. 3a zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném v příslušném období. Přitom stanovil minimální úroveň a způsob prokázání naplnění tohoto požadavku slovy *„Dodavatel je povinen prokázat minimální úroveň předmětného kvalifikačního předpokladu doložením provedením nejméně jedné nejvýznamnější stavební práce, z toho jednu stavbu s obdobným předmětem plnění, tedy rekonstrukce památkově chráněné budovy v rozsahu nejméně 30.000.000,-Kč bez DPH“* (dále též „požadavek na prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy“).

23. Byť žalobce explicitně v podané žalobě námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí nevyjádřil, soud se v prvé řadě zabýval zjištěním, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž soud přihlíží z úřední povinnosti i bez žalobní námítky. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvažil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (srov. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01).
24. Judikatura Nejvyššího správního soudu současně zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. Například usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7Afs 212/2006 - 74, publikovaný pod č. 1566/2008 ve Sbírce NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9As 221/2014 - 43).
25. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že výše popsané předpoklady nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nejsou v posuzované věci naplněny. Žalobou napadené rozhodnutí k tomu příslušného a pravomocného orgánu zcela jednoznačně konstatuje, že požadavek na prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy diskriminační nebyl, neboť nebyl zjevně excesivní a nepřiměřený ve vztahu k velikosti, složitosti nebo technické náročnosti zakázky, ani nevybočoval z oprávněných potřeb zakázky. Z tohoto důvodu ministerstvo považovalo požadavek za legitimní, což podložilo provedeným dokazováním písemnými listinami, konkrétně vyjádřeními oslovených dodavatelů, kteří o zakázku neprojeví zájem. Z těchto listin pak vyplývá, že důvodem nepodání nabídek byla velká vytíženost a nedostatek kapacit dodavatelů v době realizace projektu a obava z toho, že projekt je financován z rozpočtu žalobce, který měl v rozhodné době určité potíže. Shodu s prvopisem potvrzuje ...

pokračování

s financováním. Důvodem nepodání nabídek tak nebyl předmětný a sporný požadavek na prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy.

26. Žalobce v podané žalobě předně vznesl námitku nesprávné aplikace související právní úpravy. V ní namítl, že jedním z argumentů společnosti Malá Hluboká, kterým ospravedlňuje stanovení předmětného technického kvalifikačního předpokladu v podobě zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy v hodnotě minimálně 30 000 000 Kč bez DPH v rámci veřejné zakázky na realizaci projektu, je výklad ustanovení § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči.
27. Toto ustanovení konkrétně stanoví, že vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby atd. vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena.
28. Podle názoru žalobce z uvedeného ustanovení učinila společnost Malá Hluboká - a následně i žalovaný - nesprávný závěr, že byt nemá rekonstruovaná budova zájezdního hostince status kulturní památky, její blízkost k památkově chráněnému areálu Český Rudolec z ní činí nemovitost, na níž se právě toto ustanovení vztahuje. Žalobce nicméně tento závěr považuje za nesprávný a má za to, že objekt zájezdního hostince se nenachází v prostorech ani na území vymezených ustanovením § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči, a není ani zapsán na seznamu kulturních památek Národního památkového ústavu.
29. Uvedená námitka není důvodná. Totožnou námitkou žalobce se žalovaný zabýval v bodě (45) odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze se s názorem žalovaného ztotožnil, neboť jeho argumentace má oporu v provedeném dokazování. Pokud bylo zjištěno – žalobcem to nebylo konkrétními předloženými důkazními prostředky jakkoli zpochybněno – že se v daném případě jednalo o rekonstrukci 300 let staré budovy zájezdního hostince, která přímo navazuje na areál zámku Český Rudolec a v minulosti se zámkem tvořila jeden velký a funkční celek, byly závěry žalovaného zcela v souladu se zjištěným stanoviskem správního orgánu k tomu povolanému – zde Národního památkového ústavu. Ten předmětný záměr a především charakter rekonstruované budovy jednoznačně podpořil s tím, že podle jeho názoru je více než žádoucí - a také v souladu s účelem zákona o památkové péči, aby se i na tento záměr zákon o památkové péči vztahoval. Proto není na místě žalovanému vytknout, že na posuzovanou věc ustanovení § 14 zákona o památkové péči aplikoval. Tato okolnost není důvodem pro závěr o nesprávnosti či nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
30. Ve druhém okruhu žalobní argumentace žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí vychází z nesprávného hodnocení předložených důkazů. Na tomto místě lze přisvědčit žalovanému správnímu orgánu, že tato část žaloby neobsahuje konkrétní a přezkoumatelná tvrzení, v jakých konkrétních skutkových či právních okolnostech žalobce spatřuje podklad pro tvrzení, že se žalovaný opomenul vypořádat se s žalobcovými námitkami.
31. Soud neshledal důvodnou námitku žaloby, že s ohledem na popsanou situaci bylo na společnosti Malá Hluboká, aby uvedla tvrzení a důkazy, proč je nutné legitimizovat použití předmětného technického kvalifikačního předpokladu, což nikdy neučinila. Je pravdou, že uvedenou argumentací se nijak nezabýval žalovaný ani v rozhodnutí, nicméně žalovaný vo

Shodu s prvopisem potvrzuje ...

pokračování

bodě (46) odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí aplikoval na posuzovanou věc přílehavou argumentaci ohledně výkladu pojmu „skrytá diskriminace“ což je podle názoru soudu jádrem sporu v této věci.

32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1Afs 20/2008 – 152, dovodil, že „v každém případě musí správní soudy při aplikaci kritéria „zjevné nepřiměřenosti“ poskytnout prostor pro legitimní ekonomickou úvahu zadavatele, a tedy shledání skryté diskriminace je přípustné tam, kde kvalifikační předpoklady jsou vskutku excesivní a jasně vybočují z oprávněných potřeb dané zakázky. Restriktivní výklad skryté diskriminace je dále podporován i tím, že - kromě podmínky zjevné nepřiměřenosti kvalifikačních předpokladů ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky - musí být též zřejmé, že v důsledku takto nastavených předpokladů mohou veřejnou zakázku splnit toliko někteří z potenciálních uchazečů, kteří by jinak (bez nepřiměřeně nastavených kvalifikačních předpokladů) byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými. Takto nastavené kvalifikační předpoklady totiž již neplní jakoukoliv rozumnou ekonomickou funkci, ale v rozporu s cílem zákona o veřejných zakázkách brání konkurenčnímu prostředí mezi dodavateli. Jak totiž správně uvedl krajský soud, někteří z dodavatelů mají v takovém případě a priori znemožněnu účast v zadávacím řízení, byť by předmět veřejné zakázky mohli realizovat stejně úspěšně jako dodavatelé ostatní. Žalobce představuje jeho podstatnou vadu. Žalobce i nadále nevidí důvod pro vymezení tak úzce specifikovaného technického kvalifikačního předpokladu, jenž mohl odradit některé oslovené dodavatele a další potenciální uchazeče o veřejnou zakázku, neboť stanovený technický kvalifikační předpoklad nijak nesouvisel s předmětem plnění a působil tak diskriminačně vůči potenciálním uchazečům o veřejnou zakázku.“
33. Aplikováno na nyní posuzovaný případ, postup žalovaného za diskriminační považovat nelze. Diskriminační je postup, kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením technických kvalifikačních předpokladů zjevně nepřiměřených ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky (viz bod (33) napadeného rozhodnutí). Soud se ztotožnil s názorem žalovaného správního orgánu, že technický kvalifikační předpoklad stanovený zadavatelem veřejné zakázky odpovídal velikosti, složitosti i technické náročnosti zakázky. Důvodně byla zohledněna okolnost, že předmětem zakázky byla rekonstrukce tři sta let staré budovy bývalého zájezdního hostince, který se nachází dle odborného vyjádření příslušného orgánu státní správy na úseku ochrany kulturních památek v areálu kulturní památky zámku Český Rudolec. Z provedeného dokazování prohlášeními oslovených dodavatelů, kteří o zakázku neprojevili zájem, vyplynulo, že požadavek prokázání zkušenosti s rekonstrukcí památkově chráněné budovy nebyl diskriminační a zásada zákazu diskriminace porušena nebyla.

Závěr a náklady řízení

34. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností

Shodu s prvopisem potvrzuje ...

pokračování

nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

36. Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, osoba zúčastněná na řízení má podle ustanovení § 60 odstavec 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, pouze umožnil společnosti Malá Hluboká a. s. uplatnit její práva, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. listopadu 2020
v á ,

JUDr. Hana V e b e r o

předsedkyně senátu